

HƯƠNG HOA

Vinh-Lan

Cái đồng hồ treo vừa gõ xong năm tiếng thì điện thoại reo. Trang đã chờ đợi sẵn từ lâu nên lập tức cầm ống nghe lên:

- A lô, đây là hàng hoa Trang.
- Tôi là Tùng.
- Dạ, em xin chào ông.
- Cô làm giúp tôi như thường lệ nhé. Thẻ cháu tôi sẽ đem tiền tới ngay. Và cô làm ơn ghi vào thiệp hai câu thơ sau:

*Ôi nắng vàng sao mà nhớ nhung
Có ai đàn lẻ để tơ chùng*

Trang ghi nhanh hai câu thơ lên tờ giấy mà miệng không dấu được nụ cười. Nàng thầm nghĩ:

- Cũng lại Huy Cận. Người sao mà lãng mạn và si tình quá đỗi !

Từ một tháng nay cứ đến ngày thứ năm, đúng năm giờ là Trang được điện thoại đặt hoa. Phải là một bó hoa hồng trắng, mười chín cái thật đều nhau, cọng không được dài lắm, chỉ độ ba tấc thôi. Bó hoa phải được bọc bằng ba cái lá lớn, lá gì cũng được nhưng phải trang trí thế nào cho giống như những tràng hoa màu xanh đang nâng niu, che chở mười chín đoá hồng trắng trinh nguyên mới vừa hé nụ như mười chín tuổi đời thiếu nữ. Một tấm thiệp cũng phải thật thanh nhã, có vân chỉ phơn phớt màu xanh lá cây được ghi hai câu thơ kèm theo. Lần nhận đặt hoa đầu tiên Trang đã cảm thấy bàng hoàng theo với giọng thơ man mác xa xăm của Huy Cận:

*Thổi lạc hương rừng cơn gió đến
Bâng khuâng trời rộng nhớ sông dài*

Trang đoán là buổi đầu gặp gỡ của “chàng” và “nàng” chắc phải thơ mộng, tình tứ lắm, hoặc giả hoàn cảnh yêu đương có gì ngang trái éo le để cho “trời rộng” phải trong tâm trạng “bâng khuâng nhớ sông dài”. Nàng thấy thú vị trong cái mới bán hoa này nên tự nguyện đi giao hàng thay vì để cho thằng em trai làm như thông lệ. Sau khi được điện thoại, Trang

chăm chỉ hoàn thành ngay một bó hoa thật đẹp, thật thanh, rồi đạp xe đến địa chỉ người được tặng. Một tòa biệt thự, tuy hơi cổ kính nhưng rất sang trọng nằm sau dãy hàng rào và cái cổng sắt cao làm Trang hơi chùn chân. Sau khi bấm chuông và trả lời qua máy nói Trang phải đợi gần năm phút mới thấy một người đàn bà từ trong nhà bước ra đi ra. Trang lễ phép nói:

- Em là người của hàng hoa, xin đem hoa của người đặt hàng đến cô Ngọc Sương.

Chị giúp việc soi bói nhìn Trang một chốc rồi nói:

- Em đứng đợi đây. Tôi đem hoa cho cô rồi sẽ cho em hay.

Trang ngồi tựa lên bờ tường, dờ nón lá xuống quạt, lòng hơi một chút hoang mang. Lúc được đặt hoa với hai câu thơ trữ tình nàng thấy tò mò, thích thú mơ màng theo dòng lãng mạn của tình yêu, nhưng đến khi đối diện với một lối sống đài các, kiêu cách, tự dưỡng sự mơ mộng của nàng bị cắt đứt. Nàng chờ đợi sự xuất hiện lại của chị giúp việc với một khoảng trống không trong đầu. Độ mười phút sau, chị trở ra với bó hoa trên tay. Chị nghiêm nghị nói:

- Em đem hoa về. Cô Ngọc Sương không nhận, vì cô không biết người này là ai.

Nói xong chị đóng cửa rào lại, quay lưng đi vào. Trang cầm bó hoa nhìn theo, ngờ ngẩn một hồi lâu mới leo lên xe đạp. Sự kiện xảy ra đi ngược lại sự tưởng tượng của nàng làm Trang đâm ra bối rối, lòng cứ thấy nao nao trên suốt quãng đường về. Lần thứ nhì, chị giúp việc liệng hoa ngay dưới chân tường và cau có nói:

- Em nói lại là cô Ngọc Sương không muốn nhận.

Trang nghẹn ngào lượm bó hoa xinh đẹp mà mình đã cẩn thận, công kỹ buộc kết, nhẹ nhàng để vào giỏ rồi quay về. Từ lần thứ ba trở đi Trang bị từ chối ngay khi mới lên tiếng qua máy nói. Trang vừa bất bình trước thái độ kiêu sa của một cô tiểu thư

chẳng biết xinh đẹp đến mức độ nào, vừa thấy thương người khách hàng có một giọng nói thật dễ mến mà nàng cũng chẳng biết mặt mày ra sao. Trang muốn nhưng không biết làm sao kể cho Tùng sự thật phũ phàng này. Mỗi lần đặt hoa chàng lúc nào cũng nồng nhiệt, lạc quan, và có vẻ không muốn nghe gì ngoài tiếng “ạ” và câu “em sẽ làm ngay” của Trang.

Lần này, tuy thấy anh chàng si tình quá đổi buồn cười, nhưng mấy chữ “đàn lè” và “tơ chùng” đã làm Trang xao động. Nàng đánh bạo nói ngay không để cho Tùng gác máy:

- Ông Tùng, em có một việc muốn thưa với ông.

Giọng bên kia hơi ngạc nhiên nhưng bình tĩnh:

- Cô nói đi.

Trang ngập ngừng:

- Em mong rằng ông sẽ không phiền em, nếu em kể ra. Tất cả hoa ông tặng đều bị từ chối...

Tùng cắt ngang bằng một giọng thật buồn:

- Tôi biết.

- Em rất áy náy, vì ông đã trả tiền mà hoa đều trở về hàng hoa chứ không đến tay người được tặng.

Có tiếng thở dài bên kia đầu dây:

- Cô đừng ngại. Tôi sẵn sàng trả tiền tuy hoa không được nhận. Dù sao tôi cũng có cái sung sướng là đã làm theo tiếng nói của lòng mình.

Trang tìm cách phân trần:

- Em bán hoa, đời sống của em gắn liền với mọi loài hoa, nên em rất đau lòng khi thấy hoa bị hắt hủi, dày xéo.

Tùng cười nhẹ:

- Tôi cũng yêu hoa lắm nên mới có ý nghĩ tặng người mình tương tự bằng hoa và ý thơ.

Ngưng một giây rồi chàng đổi giọng hơi vui lên:

- Chỉ tiếc là tôi không có hàng hoa như cô mà cũng chẳng có vườn hoa riêng để chính mình săn sóc và thưởng thức nó.

Tự nhiên Trang cũng thấy nhẹ nhõm khi nghe giọng nói bớt nặng buồn của Tùng. Nàng hỏi đùa:

- Sao ông không tậu vườn hoa?

Tùng cười:

- Tôi làm nghề dạy học, ở trọ nhà người bà con. Tôi chỉ có được một cái bàn viết nằm bên cửa sổ ngó ra cái hàng ba rộng chừng hai thước. Cô xem tôi có thể làm nó thành một vườn hoa được không?

Trang cũng cười theo:

- Được chứ. Em đề nghị ông mua một chậu hoa dành dành để lên bàn viết. Hoa này không cần nắng nhiều mà chỉ cần ánh sáng. Cửa sổ bên bàn viết sẽ có đủ ánh nắng cho hoa. Ông sẽ có hoa đều đặn, liên tục để mà ngắm. Ngoài hàng ba ông có thể để một hay hai chậu hoa trúc đào, một loại hoa dễ trồng, dễ nuôi. Như vậy ông sẽ có hoa vừa thơm vừa đẹp, tuy không đài các sang trọng mà có nhiều gai như hoa hồng.

Nói xong Trang cười thành tiếng làm Tùng cũng cười theo.

- Cám ơn cô. Chắc tôi sẽ làm theo lời cô. Tôi nên đến hàng cô để mua mấy chậu hoa phải không?

- Dạ không. Em chỉ có hoa cắt để chưng bày. Ông phải ra chợ hàng bông mới có nguyên cây.

* * *

Băng đi bốn tuần Trang không còn nghe tiếng điện thoại vào lúc năm giờ chiều ngày thứ năm nữa. Nàng thấy như thiếu thốn một cái gì, dù trong thâm tâm cũng mừng cho ông khách si tình đã chiến thắng được tình cảm mình. Mỗi lần đến lượt đồng hồ gõ lúc năm giờ là tự động Trang có cái mong ước được nhận điện thoại, được nghe tiếng nói thật trầm, thật êm của người mà nàng chưa bao giờ biết mặt. Nàng tự an ủi mình: “Tất cả đều là mộng tưởng!” Tình yêu của anh thầy giáo nghèo với người đẹp đài trang là mộng tưởng, sự mong đợi của nàng được tiếp tục đối thoại với người đã hết bệnh tương tư cũng là mộng tưởng. Nàng thầm nhủ:

- Thôi thì hãy coi như một giấc mộng đã qua!

Tiếng đồng hồ gõ thứ năm vừa dứt thì bỗng nhiên điện thoại reo. Trang từ từ đi lại máy, thờ ơ cầm lấy ống nghe, xưng tên, rồi nét mặt tươi hẳn lên theo tiếng reo:

- A, ông Tùng.

- Chào cô Trang. Tôi gọi để cảm ơn cô đã cho tôi lời khuyên thật lý thú. Tôi đã làm theo lời cô, và đêm hôm qua tôi đã thưởng thức được mùi thơm ngọt ngào của hoa dành dành. Như ý cô, tôi đặt chậu hoa lên bàn viết và tôi đã có cái thú theo dõi hoa chớm nụ, lớn lên, hé nở rồi tung cánh. Cây trúc đào cũng bắt đầu đơm bông. Một thứ màu hồng, có mùi nhẹ nhàng, thoang thoảng, một thứ màu vàng anh có mùi đậm đà ngào ngạt. Tôi không ngờ bây giờ tôi lại gần gũi với hoa như thế.

Trang sung sướng nói:

- Em rất mừng khi nghe ông tìm được niềm vui. Và em cũng rất mừng khi ông còn nhớ đến hàng hoa Trang.

Tùng hỏi đùa lại bằng một giọng thật trầm ấm, dịu dàng:

- Tại sao không còn?

Sau khi gác máy, Trang nhìn ra ngoài sân, lòng thấy vui lạ lùng. Các màu hoa trong cửa hàng hôm nay như rực rỡ, tươi thắm hơn thường ngày. Nắng trở chiều dường như cũng nghiêng đổ như ngọn gió hiu hiu thân yêu thổi xiên vào tấm màn che trước cửa. Trang không mong có khách hàng mà chỉ muốn ngồi một mình để lắng nghe dòng tình cảm mong manh đang chảy trong tâm tư, nhẹ nhẹ như mây bay, thấp thoáng như những chiếc lá rơi trong mùa thu buồn vắng.

Trang ngồi tư lự nhưng hạnh phúc với những cảm giác êm ả mới tiếp nhận vào lòng. Nàng giật mình khi nghe đồng hồ gõ sáu tiếng. Nàng đứng dậy đi mang hàng để trước cửa vào nhà, sắp xếp mọi việc rồi đi ra khóa cửa. Vừa xoay lưng lại Trang sửng sờ nhìn một người đàn ông trẻ đứng cách nàng chừng ba thước, tay cầm một bó hoa hồng trắng giống hệt như những bó hoa mà nàng đã từng làm trong thời gian qua. Người đàn ông nhìn thấy nét mặt đầy kinh ngạc của Trang nên vội đi đến trước mặt nàng, mỉm cười nói:

- Chào cô Trang.

Ồ, cái giọng nói đầy ấm áp trong điện thoại ! Trang buột miệng kêu lên:

- Ông Tùng!

Tùng hơi nghiêng mình một cách thật lịch sự:

- Tôi muốn đích thân đem hoa đến cảm ơn cô, và nếu cô không thấy phiền, tôi xin phép được đi cùng với cô một đoạn đường.

Trang bẽn lèn nhận hoa, bối rối với những cảm giác kỳ lạ. Cô hàng hoa được tặng hoa giống như bó hoa mà cô đã từng chấp kết hằng tuần, vào giờ khắc nhất định cùng với một sự triu mến được truyền sang từ tâm trạng si tình của khách đặt hoa. Tùng cảm động nhìn nét ngưng ngung của Trang. Chàng đánh trống lảng:

- Mình đi được chưa, cô Trang ?

- Dạ được.

Trang dứt chìa khóa vào túi áo, chợt chạm phải tờ giấy. Nàng lấy ra đọc, bật cười thành tiếng rồi đưa cho Tùng. Chàng cũng cười theo khi đọc hai câu thơ của Nguyễn Bính mà Trang đã ghi vội khi nghe điện thoại của chàng trong một bữa đặt hàng nào đó:

Bao giờ bến mới gặp đò

Hoa khuê các, bướm giang hồ gặp nhau

Tùng xé vụn mảnh giấy, tung lên không rồi dăm chiêu nhìn theo những miếng giấy nhỏ bay lả tả như cánh bướm trắng. Nhớ tới mối tình si nông nổi, hão huyền, đầy đom đống của thời gian qua, chàng hơi cảm thấy xấu hổ. Chợt liếc sang Trang, một cô gái bình dị, hiền lành, an phận, chàng nghe lòng dịu lại, mỉm miệng cười bằng quơ một mình. Nàng chẳng là hoa khuê các mà chàng cũng đâu phải là bướm giang hồ...

Vinh-Lan